

tegemoet gaan!" voegt schertsend de kantonrechter hem toe, die uit nieuwsgierigheid ook eens een kijkje is gaan nemen bij het kleihalzen.

„Dat zegt u wel, mijnheer! Voor heete vuren heb ik gestaan. Maar wil u wel gelooven, dat ik nog nooit zoo'n belabberd gevoel heb gehad als vandaag? 't Is of er wat los zit in me; 'k ben als een schip, dat zijn roer kwijt is. En weet u hoe dat komt? Als ik vroeger in gevaar was, dan had ik de schuit onder me, een beste; ik voer altoos op een Breehilsche loodsboot en dat zijn je ware vaartuigen, dat is vertrouwd spul. En nou, ik weet niet, maar als ik land onder mijn voeten heb en 't waait, zóó als 't van nacht zal waaien, dan heb ik net een gevoel of ik zeeziek ben. En als ik dan op de hoofden sta en ik kijk de rivier op — en ik zie dan die korte golven, die de schotsen en ijsbonken als een veer heen en weer gooien, dan ben ik bang. Waarachtig, mijnheer, dan ben ik bang. Ik vertrouw 't niet, dat dijkwerk, en die vloedplankjes. Had ik mijn oude schuit maar onder mijn voeten, en dan in de Noordzee! Laat ze dan maar blazen. Als mijn hand het roer vast had, dan moest het raar gaan, als we er niet zonder kleerscheuren afkwamen. Maar hier... bah. Je voelt je net als een walvisch op het strand.”

„Jongen, jongen, Zeevang! Wat heb je een zwarte muts op! De wind gaat wat liggen en dan wordt 't wel beter.”

„De wind liggen? 't Mocht wat! Help u ereis kijken tegen een uur of acht, dan zal je 'reis wat zien. We krijgen een storm uit den Noordwesten, zooals u er nog niet veel beleefd hebt. En dat is leelijk genoeg. IJsgang, springtij en dan zoo'n buitje nog op den koop toe, die 't water ópzet in de rivier, — dat is waarachtig niet om mee te lachen. Ik ga naar huis. Ik woon daar net in de bocht, weet u, *als* er wat gebeurd, dan hebben wij 't uit de eerste hand, en al ben ik bang, — ja, lacht u maar! — al ben ik bang, dat die vloedplankjes niet veel zullen tegenhouden, toch wil ik doen, wat ik kan en zal ik kalm zorgen, dat alles bij me in orde is.”

„Dus zou je denken, Zeevang, dat 't zulk kwaad weer zal worden? Dan ga ik ook maar gauw naar huis, om mijn vrouw te waarschuwen, dat ze bij ons maar gauw de vloedplanken uitzet.”

De beide sprekers wandelen bedaard weg. Piet heeft niet staan luisteren, en is, met zijn emmer achter zich, door de wachtende rij heengeboord, alle gaatjes opzoekend. Hier kreeg hij een duw, daar een stoot, wat verder pakte een stoere visscher hem bij den kraag en zette hem, met zijn emmer over het hoofd gestulpt, een pas of wat terug.

„Daar, garnaal, blij jij uit de buurt van de groote visschen, ze mochten je 'reis opslokken. Als er een school kabeljauw zwemt, moet een harinkie maar wat achterblijven, begrijp je?”

Nu, Piet begrijpt aan den krachtigen kneep in zijn arm, dat „kabeljauw” niet zoo heel zoetsappig met „haring” omgaat en... gaat daarom weg? — Dat kunt ge begrijpen. *Piet*, en *wegloopen*, als er wat te zien is, dat zijn er twee. Piet loopt met een krommetje om den visscher heen en wurmt zich, zonder zich veel te bekommeren om duwen of brommen, door den dichten hoop tot vlak voor de werfpoort.